ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ

της 15ης Ιουλίου 1997 *

Στην υπό κρίση υπόθεση το Δικαστήριο καλείται να αποφανθεί επί της αιτήσεως της εταιρίας Shell International Chemical Company Ltd (στο εξής: Shell), υποβληθείσης δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΟΚ του Δικαστηρίου, περί αναιρέσεως της από 10ης Μαρτίου 1992 αποφάσεως του Πρωτοδικείου [1]. Με την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση απορρίφθηκε η προσφυγή που είχε ασκήσει η αναιρεσείουσα εταιρία, δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ (στο εξής: Συνθήκη), κατά της από 23 Απριλίου 1986 αποφάσεως της Επιτροπής [2] (στο εξής: πράξη «Πολυπροπυλένιο»). Η απόφαση αυτή αφορούσε την εφαρμογή του άρθρου 85 της Συνθήκης στον τομέα της παραγωγής πολυπροπυλενίου.

I — Πραγματικά περιστατικά και εξέλιξη της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου

1. Σε ό,τι αφορά τα πραγματικά περιστατικά της επίδικης διαφοράς και την εξέλιξη της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου, από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτουν τα ακόλουθα: η δυτικοευρωπαϊκή αγορά πολυπροπυλενίου εφοδιαζόταν πριν από το 1977 σχεδόν αποκλειστικά από δέκα παραγωγούς, μεταξύ των οποίων (και μία από τις θεωρούμενες ως «τέσσερις μεγάλες») ήταν και η Shell με μερίδιο αγοράς κυμαινόμενο μεταξύ 10,7 και 11,7 % περίπου. Μετά το 1977 και τη λήξη της ισχύος των διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας της εταιρίας Montedison, εμφανίσθηκαν επτά νέοι παραγωγοί, με σημαντική παραγωγική ικανότητα. Το γεγονός αυτό δεν συνοδεύθηκε με ανάλογη αύξηση της ζήτησης, με συνέπεια να μην υπάρχει ισορροπία μεταξύ προσφοράς και ζήτησης, τουλάχιστον μέχρι το 1982. Γενικότερα, κατά το μεγαλύτερο μέρος της περιόδου 1977-1983, η αγορά πολυπροπυλενίου χαρακτηριζόταν από χαμηλή αποδοτικότητα ή/και σημαντικές ζημίες.

2. Στις 13 και 14 Οκτωβρίου 1983 υπάλληλοι της Επιτροπής, στο πλαίσιο των εξουσιών που τους παρέχει το άρθρο 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962 [3] (στο εξής: κανονισμός 17), πραγματοποίησαν συντονισμένους ελέγχους σε μια ομάδα επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνται στον τομέα παραγωγής πολυπροπυλενίου. Κατόπιν των ελέγχων αυτών, η Επιτροπή απηύθυνε, δυνάμει του άρθρου 11 του κανονισμού 17, αιτήσεις παροχής πληροφοριών στις παραπάνω, αλλά και σε άλλες συναφούς αντικειμένου, επιχειρήσεις. Από τα στοιχεία που συνέλεξε, στο πλαίσιο αυτών των ελέγχων και αιτήσεων παροχής πληροφοριών, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, κατά την περίοδο μεταξύ των ετών 1977 και 1983, ορισμένοι παραγωγοί πολυπροπυλενίου,

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ελληνική.

1 — Υπόθεση T-11/89, Shell κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-757).

2 — IV/31.149 – Polypropylène, ΕΕ 1986, L 230, σ. 1.

3 — ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25.

μεταξύ των οποίων και η Shell, ενεργούσαν κατά παράβαση του άρθρου 85 της Συνθήκης. Στις 30 Απριλίου 1984, η Επιτροπή αποφάσισε να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 17 και ανακοίνωσε γραπτώς τις αιτιάσεις της στις παραβαίνουσες επιχειρήσεις.

3. Μετά το πέρας της διαδικασίας αυτής, η Επιτροπή εξέδωσε, στις 23 Απριλίου 1986, την προαναφερθείσα απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

«*Άρθρο 1*

Οι (επιχειρήσεις) (...), Shell International Chemical Co. Ltd, (...) έχουν παραβεί το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ, συμμετέχοντας

(...)

στην περίπτωση των Hoechst, ICI, Montepolimeri και Shell, από τα μέσα του 1977 έως, τουλάχιστον, το Νοέμβριο του 1983,

(...),

σε συμφωνία και εναρμονισμένη πρακτική που ανάγονται στα μέσα του 1977, βάσει των οποίων οι παραγωγοί [που] προμήθευαν πολυπροπυλένιο στο έδαφος της κοινής αγοράς:

α) είχαν επαφές μεταξύ τους και τακτικές συναντήσεις (από τις αρχές του 1981, δύο φορές το μήνα) στο πλαίσιο σειράς μυστικών συναντήσεων που αποσκοπούσαν στη συζήτηση και στον καθορισμό της εμπορικής πολιτικής τους,

β) καθόριζαν περιοδικά "τιμές-στόχους" (ή κατώτατες τιμές) για την πώληση του προϊόντος σε κάθε κράτος μέλος της Κοινότητας

γ) συμφώνησαν διάφορα μέτρα για τη διευκόλυνση της εφαρμογής των ενλόγω τιμών-στόχων, τα οποία περιλάμβαναν (κυρίως) περιοδικούς περιορισμούς στην παραγωγή, ανταλλαγή λεπτομερών πληροφοριών σχετικά με τις παραδόσεις, πραγματοποίηση τοπικών συναντήσεων και, από το τέλος του 1982, σύστημα "λογιστικής διαχείρισης" που αποσκοπούσε στην εφαρμογή των αυξήσεων των τιμών σε μεμονωμένους πελάτες,

δ) προέβησαν σε ταυτόχρονες αυξήσεις τιμών εφαρμόζοντας τους ενλόγω στόχους,

ε) κατένειμαν την αγορά παραχωρώντας σε κάθε παραγωγό έναν ετήσιο στόχο πωλήσεων ή "ποσοστώσεις" (1979, 1980 και, τουλάχιστον, για ένα μέρος του 1983) ή, ελλείψει οριστικής απόφασης που να καλύπτει ολόκληρο το έτος, υποχρεώνοντας τους παραγωγούς να περιορίζουν τις μηνιαίες πωλήσεις τους με αναφορά σε προηγούμενη περίοδο (1981, 1982).

(...)

Άρθρο 3

Τα ακόλουθα πρόστιμα επιβάλλονται στις επιχειρήσεις που αναφέρονται στην παρούσα απόφαση, όσον αφορά την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1.

(...)

xiii) Shell International Chemical Co. Ltd, πρόστιμο 9 000 000 ECU, ή 5 803 173 λίρες στερλίνες (...).»

4. Δεκατέσσερις από τις δεκαπέντε εταιρίες, αποδέκτριες της ενλόγω αποφάσεως, μεταξύ των οποίων και η αναιρεσείουσα, άσκησαν προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της ανωτέρω αποφάσεως της Επιτροπής. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση που διεξήχθη, ενώπιον του Πρωτοδικείου, από τις 10 Δεκεμβρίου 1990 έως τις 15 Δεκεμβρίου 1990, οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του δικαστηρίου.

5. Με επιστολή που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 6 Μαρτίου 1992, και ενώ η γραπτή και προφορική διαδικασία είχαν κατά τα ανωτέρω περατωθεί, αλλά πάντως πριν από τη δημοσίευση της αποφάσεως, η Shell ζήτησε από το Πρωτοδικείο την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας. Προς στήριξη του αιτήματός της, επικαλέσθηκε ορισμένα πραγματικά στοιχεία, τα οποία, όπως υποστηρίζει η ίδια, έγιναν γνωστά σ' αυτήν μόνο μετά το πέρας της προφορικής διαδικασίας και, ειδικότερα, μετά τη συζήτηση και τη δημοσίευση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου στις συναφείς υποθέσεις BASF κ.λπ. κατά Επιτροπής (στο εξής: υποθέσεις «PVC»)[4]. Από τα στοιχεία αυτά, συνάγεται κατά τη Shell, ότι η προσβαλλόμενη πράξη βαρύνεται με σημαντικά τυπικά ελαττώματα και είναι για το λόγο αυτό ανυπόστατη· επίσης γεννώνται σημαντικές υπόνοιες ότι η ενλόγω πράξη παρουσιάζει και άλλα ουσιώδη τυπικά ελαττώματα. Για τους λόγους αυτούς, η Shell ζήτησε με το υπόμνημά της, από το Πρωτοδικείο, την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας και την εκ νέου διεξαγωγή αποδείξεων.

Με την από 10ης Μαρτίου 1992 προαναφερθείσα απόφασή του το Πρωτοδικείο,

4 — Απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 1992, T-79/89, T-84/89, T-85/89, T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-102/89 και T-104/89 (Συλλογή 1992, σ. II-315). Η συζήτηση της υποθέσεως αυτής περατώθηκε τη 10η Δεκεμβρίου 1991.

αφού άκουσε επί του ανακύψαντος ζητήματος εκ νέου το γενικό εισαγγελέα, απέρριψε τα ανωτέρω αιτήματα: παράλληλα, δέχθηκε εν μέρει την προσφυγή και μείωσε το ύψος των επιβληθέντων προστίμων.

Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αναίρεση και να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Υπέρ της Shell παρενέβη στην εκκρεμή δίκη η εταιρία DSM NV.

6. Κατά της απορριπτικής αυτής αποφάσεως, η Shell άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου αίτηση αναιρέσεως, ζητώντας:

II — Παραδεκτό της παρεμβάσεως

«1) Την ακύρωση της αναιρεσιβαλλομένης, κατά το σκέλος που αφορά την άρνηση του Πρωτοδικείου για επανάληψη της προφορικής διαδικασίας και διεξαγωγή νέων αποδείξεων και,

7. Σε ό,τι αφορά στο παραδεκτό της παρεμβάσεως της εταιρίας DSM στην παρούσα υπόθεση, ισχύουν ακριβώς όσα αναφέρονται στα σχετικά σημεία των προτάσεών μου για την υπόθεση Hüls κατά Επιτροπής με συναφές αντικείμενο [5].

— είτε την αναγνώριση της ανυπαρξίας ή την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής λόγω ανάρμοδιότητας ή παραβάσεως ουσιώδους τύπου,

III — Εξέταση των λόγων αναιρέσεως

— είτε, την παραπομπή της υποθέσεως στο Πρωτοδικείο.

A — *Τα επιχειρήματα των διαδίκων*

2) Να διατάξει το Δικαστήριο συμπληρωματικές αποδείξεις, που είναι απαραίτητες για τη λύση της διαφοράς.

8. Σύμφωνα με την αναιρεσείουσα, η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, κατά το μέρος αυτής με το οποίο εξετάσθηκαν και απορρίφθηκαν όσα είχαν προβληθεί με το υπό-

3) Την καταδίκη της αναιρεσιβαλλομένης στα δικαστικά έξοδα.»

5 — Βλ. σημεία 10 έως 16 των προτάσεων μου, οι οποίες παρουσιάζονται επίσης την ίδια ημέρα, επί της υποθέσεως C-199/92 P.

μνημα της 6ης Μαρτίου 1992, είναι νομικώς εσφαλμένη. Η Shell θεωρεί ότι στο ενλόγω υπόμνημα περιέχονται αποφασιστικής σημασίας αποδεικτικά στοιχεία που κανένα δικαστήριο δεν μπορούσε νομίμως να αγνοήσει. Πρόκειται για τα στοιχεία που αναφέρονται στην παράλειψη αυθεντικής κυρώσεως της πράξεως «Πολυπροπυλένιο», σύμφωνα με τα όσα ορίζονται στο άρθρο 12 του εσωτερικού κανονισμού της Επιτροπής, από τα οποία συναγόταν ότι η προσβαλλομένη πράξη ήταν νομικώς ανύπαρκτη. Επομένως δεν ήταν απαραίτητο να αποδειχθεί περαιτέρω ότι το κείμενο της ενλόγω πράξεως είχε τροποποιηθεί σε στάδιο μεταγενέστερο της εκδόσεώς της. Σε κάθε περίπτωση, πάντως, η Shell επικαλείται το κείμενο της πράξεως «Πολυπροπυλένιο» που της κοινοποιήθηκε και το οποίο προσκομίζει ενώπιον του Δικαστηρίου, ως αποδεικτικό στοιχείο των μεταβολών αυτών. Παρατηρεί ακόμη ότι δεν μπόρεσε να προσαγάγει πληρέστερες αποδείξεις ακριβώς διότι το Πρωτοδικείο αρνήθηκε να διατάξει τα απαραίτητα μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας για τη συλλογή των αποδείξεων αυτών. Η αναιρεσείουσα καταλήγει ότι το Πρωτοδικείο όφειλε να διατάξει την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας και να διαπιστώσει την ανυπαρξία της προσβαλλομένης πράξεως, απορρίπτοντας εν τέλει την προσφυγή ως απαράδεκτη. Από τη στιγμή που παρέλειψε να ενεργήσει κατά τα ανωτέρω, η απόφασή του πρέπει να αναιρεθεί για τους κατωτέρω λόγους:

1) Το Πρωτοδικείο ήταν αναρμόδιο να αποφασίσει τα σημεία 1 έως 4 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης.

2) Με την απόρριψη άνευ νομίμου αιτιολογίας της αιτήσεως που υποβλήθηκε με το υπόμνημα της 6ης Μαρτίου 1992, το Πρωτοδικείο παρέβη τη διαδικασία.

3) Με την απόρριψη της ενλόγω αιτήσεως και την άρνησή του να διαπιστώσει το ανυπόστατο της πράξης «Πολυπροπυλένιο», το Πρωτοδικείο παρέβη τους κανόνες του κοινοτικού δικαίου.

9. Επικουρικώς, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι με το υπόμνημά της είχε προβάλει στοιχεία από τα οποία πιθανολογείτο ότι η προσβαλλόμενη πράξη βαρύνετο από ουσιώδη διαδικαστικά ελαττώματα. Με την άρνησή του να λάβει υπόψη του τις σχετικές ενδείξεις και να διατάξει αποδείξεις επ' αυτών, το Πρωτοδικείο παρέβη τους κανόνες του κοινοτικού δικαίου (ουσιαστικούς και δικονομικούς).

10. Τέλος, η αναιρεσείουσα σημειώνει ότι το Δικαστήριο μπορεί να διαπιστώσει αυτεπαγγέλτως το ανυπόστατο της προσβαλλόμενης πράξεως, αφού λάβει το ίδιο τα μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας που είναι ενδεδειγμένα για να προβεί στη διαπίστωση αυτή. Κατά τη Shell, το Δικαστήριο οφείλει να ενεργήσει ως ανωτέρω για να προστατεύσει το δημόσιο συμφέρον.

11. Οι ισχυρισμοί που προβάλλει η Επιτροπή προς αντίκρουση των όσων επικαλείται η αναιρεσείουσα, είναι πανομοιότυποι με εκείνους που στηρίζουν την άμυνά της στη συναφή υπόθεση ICI κατά Επιτροπής. Αναλυτική παρουσίαση των επιχειρημάτων της Επιτροπής στην υπόθεση ICI κατά Επιτροπής παρατίθεται στο κείμενο των προτάσεών μου επί της υποθέσεως αυτής, στο οποίο και παραπέμπω προς αποφυγή επαναλήψεων [6].

6 — Βλ. σημεία 19 επ. των προτάσεών μου, οι οποίες παρουσιάζονται επίσης σήμερα, επί της υποθέσεως C-200/92 P.

Β — *Η απάντησή μου στα ανωτέρω επιχειρήματα*

α) Ως προς τα όρια του αναιρετικού ελέγχου και τις εξουσίες του αναιρετικού δικαστή

12. Το αίτημα της αναιρεσείουσας, σύμφωνα με το οποίο το Δικαστήριο μπορεί ή οφείλει να διατάξει τα ενδεδειγμένα μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας ώστε να συλλέξει τις σχετικές με το ανυπόστατο της προσβαλλομένης πράξεως αποδείξεις, προβάλλεται απαραδέκτως ενώπιον του Δικαστηρίου διότι εκφεύγει των ορίων του αναιρετικού ελέγχου. Για το ζήτημα αυτό, βλέπε τα σχετικά σημεία στις προτάσεις μου στη συναφή υπόθεση Hüls κατά Επιτροπής στα οποία και παραπέμπω [7].

Η Shell απαραδέκτως αναφέρεται σε αποδεικτικά στοιχεία τα οποία δεν περιέχονται στην αναιρεσιβαλλομένη απόφαση και δεν προβάλλει ότι αντίστοιχα πραγματικοί ισχυρισμοί είχαν προβληθεί, παραδεκτώς, ενώπιον του δικαστηρίου της ουσίας [8].

β) Ως προς την αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου

13. Ο λόγος αυτός είναι απαράδεκτος, ως αορίστως προβαλλόμενος. Η αναιρεσείουσα δεν παραθέτει σε κανένα σημείο του δικογράφου της τα πραγματικά και νομικά επιχειρήματα στα οποία στηρίζεται η θέση της ότι το Πρωτοδικείο ήταν αναρμόδιο να εκδώσει απόφαση με το διατακτικό της αναιρεσιβαλλομένης.

γ) Ως προς τη μη διαπίστωση του ανυποστάτου της πράξεως «Πολυπροπυλένιο» από το Πρωτοδικείο

14. Η συλλογιστική της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως σύμφωνα με την οποία, τα προβληθέντα με το υπόμνημα της 6ης Μαρτίου 1992 ελαττώματα, δεν αρκούν για να θεωρηθεί ανυπόστατη η πράξη «Πολυπροπυλένιο», είναι ορθή. Πράγματι, σύμφωνα με τη θέση που έλαβε το Δικαστήριο στις υποθέσεις «PVC» [9] και η οποία θεωρώ ότι πρέπει να ακολουθηθεί και στην παρούσα υπόθεση, η παράλειψη της τηρήσεως της διαδικασίας του άρθρου 12 του εσωτερικού κανονισμού της Επιτροπής, αν τελικά αποδειχθεί, δεν καθιστά ανυπόστατη τη βαρυνόμενη με αυτά πράξη, αλλά συνιστά λόγο για την ακύρωσή της.

15. Αλλά και αν ακόμη τεθεί κατά μέρος ο εσφαλμένος, από μέρους της προσφεύγουσας, νομικός χαρακτηρισμός των τυπικών ελαττωμάτων που αυτή επικαλέσθηκε με το υπόμνημά της ενώπιον του Πρωτοδικείου [10],

7 — Βλ. σημεία 26 και 27.

8 — Βλ. σημεία 19 και 20 των προτάσεών μου, οι οποίες παρουσιάζονται σήμερα, επί της υποθέσεως C-227/92 P, Hoeschst κατά Επιτροπής.

9 — Απόφαση της 15ης Ιουνίου 1994, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ., C-137/92 P (Συλλογή 1994, σ. I-2555). Βλ., επίσης, τα σημεία 20 επ. των προτάσεών μου στην υπόθεση Hüls κατά Επιτροπής.

10 — Το κρίσιμο στοιχείο που είχε προβάλει η προσφεύγουσα στην πρωτόδικη δίκη δεν συνίσταται στην πιθανότητα να είναι η προσβαλλόμενη πράξη ανυπόστατη αλλά στο ενδεχόμενο να συντρέχουν τα τυπικά ελαττώματα της παραλείψεως αυθεντικής κυρώσεως της πράξεως, της εκ των υστέρων μεταβολής του περιεχομένου της και της παραβάσεως του γλωσσικού της καθεστώτος. Δηλαδή, για το δικαστή δεν είναι σημαντικός ο νομικός χαρακτηρισμός που δίνουν οι διάδικοι στα γεγονότα αλλά τα ίδια τα γεγονότα που αυτοί επικαλούνται. Ιδιαίτερα μάλιστα, όταν τα γεγονότα αυτά, αν συντρέχουν, μπορεί μεν να μη καθιστούν την πράξη ανυπόστατη, συνιστούν όμως παράβαση ουσιώδους τύπου της διαδικασίας εκδόσεως της ενδίκου πράξεως, αυτεπαγγέλτως ελεγχομένης, που συνεπάγεται την ακύρωσή της.

η απόφαση του Πρωτοδικείου δεν είναι αναιρετέα. Διότι δεν προκύπτει από την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση ότι το δικαστήριο της ουσίας διαπίστωσε την ύπαρξη στοιχείων, που αποδεικνύουν παρόμοια ελαττώματα. Επομένως οι σχετικοί ισχυρισμοί της αναιρεσείουσας, καθώς και η παρέμβαση στο συνολό της, είναι αβάσιμοι. (Στο σημείο αυτό παραπέμπω στην ανάλυση που περιέχεται στα σημεία 31 και επ. των προτάσεών μου στην υπόθεση Hoechst κατά Επιτροπής.)

δ) Ως προς το ενδεχόμενο της υπάρξεως ουσιωδών τυπικών ελαττωμάτων της προσβληθείσας πράξεως

16. Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι, από τα στοιχεία που είχε προβάλει με το από 6ης Μαρτίου 1992 υπόμνημά της, συνήγοντο επαρκείς ενδείξεις ως προς το ενδεχόμενο να είχε εκδοθεί η ένδικος πράξη «Πολυπροπυλένιο» κατά παράβαση ουσιώδους τύπου· επομένως το Πρωτοδικείο έσφαλε διότι αρνήθηκε να επαναλάβει την προφορική διαδικασία και να διατάξει περαιτέρω αποδείξεις σχετικά με την ύπαρξη ή όχι των τυπικών αυτών ελαττωμάτων.

17. Ας σημειωθεί, καταρχάς, ότι το ζήτημα που εγείρει η αναιρεσείουσα έχει νομικό χαρακτήρα, και επομένως προβάλλεται παραδεκτώς στο στάδιο της αναιρέσεως, αντιθέτως με τα όσα υποστηρίζει η Επιτροπή. Αναλυτικότερα, το κατά πόσον η ορθή ερμηνεία και εφαρμογή των κανόνων για το βάρος της αποδείξεως, σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 48, 62 και 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, επέβαλλαν ή όχι στο τελευταίο να διατάξει την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας επί τη βάσει και μόνο των ενδείξεων που επικαλείτο με το από 6ης Μαρτίου 1992 υπόμνημά της η Shell, είναι νομικό ζήτημα, το οποίο αφορά την υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών στους εφαρμοστέους νομικούς κανόνες, οπότε και ελέγχεται αναιρετικώς [11].

18. Περαιτέρω, θεωρώ ότι η αιτιολογία με την οποία απορρίφθηκε από το Πρωτοδικείο το αίτημα της αναιρεσείουσας για επανάληψη της προφορικής διαδικασίας είναι νομικώς εσφαλμένη [12]. Εντούτοις, η λύση που έγινε δεκτή πρωτοδίκως, είναι ορθή, ανεξάρτητα από την περιεχόμενη στην προσβαλλόμενη απόφαση ειδικότερη αιτιολογία. Το αίτημα αυτό της Shell δεν συγκέντρωνε τις απαιτούμενες εκ του νόμου προϋποθέσεις για να γίνει δεκτό από το Πρωτοδικείο, ούτε υφίστατο υποχρέωση του δικαστηρίου αυτού για επανάληψη της προφορικής διαδικασίας, απορρέουσα από τους κανόνες περί αυτεπαγγέλτου δικαστικού ελέγχου [13]. Επομένως, οι σχετικοί λόγοι αναιρέσεως είναι απορριπτέοι.

11 — Βλ. το σημείο 9 των προτάσεών μου στην υπόθεση Hüls κατά Επιτροπής.

12 — Στο μέτρο που η αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης είναι ακριβώς η ίδια με εκείνη που αναπτύσσεται στη σκέψη 401 της αποφάσεως της 10ης Μαρτίου 1992, T-13/89, ICI κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-1021), θεωρώ σκόπιμο, προς αποφυγή επαναλήψεων, να παραπέμψω, για το θέμα της νομιμότητας της σχετικής αιτιολογίας, στο σημείο 26 των προτάσεών μου, επί της υποθέσεως C-200/92 P, ICI κατά Επιτροπής.

13 — Βλ. την ανάλυση που περιέχεται στα σημεία 57 έως 79 των προτάσεών μου επί της υποθέσεως Hüls κατά Επιτροπής, στην οποία παραπέμπω εν προκειμένω.

IV — Πρόταση

19. Ενόψει όλων των ανωτέρω, προτείνω στο Δικαστήριο τα ακόλουθα:

«1) Να απορριφθεί, στο σύνολό της, η αίτηση αναιρέσεως της εταιρίας Shell International Chemical Company Ltd.

2) Να απορριφθεί η ασκηθείσα παρέμβαση.

3) Η παρεμβαίνουσα να φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

4) Να καταδικασθεί η αναιρεσείουσα στα λοιπά δικαστικά έξοδα.»